



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: ZELENÁ ENERGIE s.r.o.**, IČ 25499530, se sídlem J. V. Sládka 3/1113, Teplice, zastoupeného JUDr. Ivanem Radou, advokátem, se sídlem U Líhni 39/13, Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **8.3.2010**, č.j.163/UPS/2009-14, JID 40496/2010/KUUK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 8.3.2010, č.j.163/UPS/2009-14, JID 40496/2010/KUUK, se **pro vady řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 200,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.3.2010, č.j. 163/UPS/2009-14, JID 40496/2010/KUUK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, stavebního úřadu, ze dne 16.2.2009, sp. zn. SU/60686/2008/Fi, č.j. SU/9577/2009, kterým byla zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Větrný park Mšené – lázně – II. etapa – výstavba 2 ks větrných elektráren“ s označením VE1 a VE4.

Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že žádost o umístění stavby byla prvostupňovým orgánem zamítnuta, protože bylo vydáno Městským úřadem Roudnice nad Labem, odborem životního prostředí, negativní stanovisko k zásahu do krajinného rázu ze dne 31.10.2008, č.j.

OŽP/53921/2008-ZS. V rámci odvolacího řízení před žalovaným bylo Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu opatřením ze dne 14.8.2009, ev.č. 145742/ZPZ/2009, změněno, a to tak, že orgánem životního prostředí byl souhlas s vydáním rozhodnutí o umístění stavby podle § 12 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně krajiny“), pro předmětnou stavbu udělen. Následně však bylo tímtéž správním orgánem vydáno závazné stanovisko, ze dne 12.11.2009, č.j. 145742/ZPZ/2009, kterým bylo původní závazné stanovisko Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru životního prostředí potvrzeno. S odkazem na toto druhé závazné stanovisko bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto žalobcovo odvolání. Současně žalovaný poukázal na skutečnost, že předmětný záměr není v souladu s platnou územně plánovací dokumentací ÚPN SÚ Mšené-lázně, Martiněves, která je závazným podkladem pro vydání územního rozhodnutí.

Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť správní orgány se nevypořádaly řádně s důkazy – znaleckými posudky a překročily meze správního uvážení. Rovněž žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Žalobce namítá, že Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí, se ve svém závazném stanovisku ze dne 12.11.2009, ev.č. 145742/ZPZ/2009, významným způsobem odchýlil od závěrů znaleckých posudků Ing. P. S., CSc. a doc. Ing. Arch. I. V., CSc., a tím překročil meze správního uvážení. Dle uvedených posudků je vliv záměru ve všech aspektech krajinného rázu pouze slabý až středně významný a záměr je tudíž možno považovat za únosný a zásah do krajinného rázu spojený se stavbou větrných elektráren v předmětné lokalitě je v souhrnu všech charakteristik krajinného rázu na horní hranici únosnosti a jako takový je přijatelný. Žalobkyně trvá na tom, že v předmětném závazném stanovisku se příslušný správní orgán zcela nedostatečně vypořádal s uvedenými znaleckými posudky. Zároveň poukázal žalobce na skutečnost, že příslušný správní orgán se ve svém stanovisku odchýlil od závěrů uváděných ve zmíněných znaleckých posudcích bez vyhotovení dalšího posudku a své zamítavé stanovisko opřel pouze o nesouhlasné vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK“), které není navíc v napadeném stanovisku vůbec specifikováno a žalobce s ním nebyl do doby vydání napadeného rozhodnutí seznámen.

Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem žalovaného, že další existující překážkou pro umístění stavby je její nesoulad s platnou územně plánovací dokumentací ÚPN – SÚ Mšené-lázně, Martiněves, neboť podle Metodického sdělení odboru územního plánování Ministerstva pro místní rozvoj, je dle žalobce nutno zohlednit, že *„není vždy účelné podmiňovat využití nezastavěného území vymezením zastavitelných ploch pro využití větrné, případně vodní energie v rámci územního plánu. Umístění zařízení jako jsou např. větrné elektrárny, totiž nemusí vždy vyžadovat zastavění dané lokality a změnu charakteru nezastavěného území. Možnost umístění těchto zařízení v souladu s charakterem nezastavěného území a s ohledem na jeho dosavadní využívání lze ověřit v rámci územního řízení.“* Vzhledem k výše uvedenému tedy není dle názoru žalobce soulad s platnou územně plánovací dokumentací, ve smyslu přesně vymezené lokality pro stavbu větrných elektráren, podstatný, pokud se jedná o území územním plánem označené jako nezastavěné. Žalobce trvá na tom, že vzhledem k důvěře ve stávající úpravu a praxi byl oprávněn vycházet z toho, že dosavadní aplikační praxe bude i nadále zachována a jakákoliv změna metodiky nemůže být použita na již zahájené řízení.

Žalobce poukázal rovněž na skutečnost, že o jeho odvolání bylo rozhodnuto po více než roce od jeho podání.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném

rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že záporné závazné stanovisko bylo vydáno již 31.10.2008 a žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána dne 21.4.2009. Dále uvedl, že žalobcem byl jako podklad předmětné žádosti předán Posudek o vlivech záměru na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, který obsahoval jako přílohu kopii vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 19.12.2007, ve kterém je uvedeno „... Stavbu pěti větrných elektráren o výšce stožáru 105 m v ploché krajině Podřipska pokládáme jednoznačně za kolizní se zájmy ochrany krajinného rázu. Důvody podle našeho názoru spočívají především kromě vlastního technického provedení, umocněného „dlouhodobou dočasností“ stavby, v celkové nekonceptnosti tohoto způsobu využívání obnovitelného zdroje energie. Sám zpracovatel dokumentace označuje vliv stavby na krajinný ráz jako významný avšak únosný, zatímco ostatní vlivy stavby na složky životního prostředí (ochrana vod, půdy apod.) jsou nevýznamné, ať již v negativním či výjimečně v pozitivním směru. Za této situace nesouhlasíme s realizací záměru ...“

K námitce, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s důkazy – znaleckými posudky, žalovaný uvedl, že při vyhotovení závazného stanoviska příslušný orgán vycházel z hodnocení vlivu stavby na krajinný ráz provedeným doc. Ing. P. S., CSc. a z odborného posouzení Doc. Ing. Arch. I. V., CSc. Na straně druhé a třetí závazného stanoviska popisuje příslušný orgán výsledky a zjištěné skutečnosti, aby pak z nich dovodil uvedené závěry, tedy zejména nadměrný zásah do kontextu krajinného rázu s výrazně kulturně historickou charakteristikou, které potvrdilo odborné posouzení doc. Ing. Arch. I. V., CSc. a stejně tak stanoviska orgánu památkové péče a AOPK ČR, z nichž vycházel orgán ochrany přírody. Příslušný orgán vyhodnotil tuto skutečnost jako dostatečný důvod pro nesouhlasné stanovisko pro stavbu. Žalovaný zdůraznil, že opatřená odborná posouzení popisují krajinný ráz a kvantifikují zásah do něj záměrem výstavby větrného parku jakožto otázky skutkové, zatímco hodnocení přípustnosti zásahu (úvaha, zda zásah povolit) je otázkou právní, o níž přísluší rozhodnout toliko orgánu ochrany přírody (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.5.2009, č.j. 1 As 111/2008-368).

K námitce, že žalovaný překročil meze správního uvážení, když se významným způsobem odchýlil od závěrů znaleckých posudků Ing. P. S., CSc. a Doc. Ing. Arch. I. V., CSc., žalovaný uvedl, že ze závazného stanoviska č.j. 145742/ZPZ/2009 vyplývá, že dospěl k závěru, že bude účelné nechat vyhotovit expertní posouzení a vyhodnotit zejména dopad záměru na kulturní a historickou charakteristiku krajinného rázu, o kterou se opíral ve svém rozhodování prvoinstanční orgán. Z výsledků dodatečného expertního posouzení pak nevyplývá, že se jedná o záměr zcela únosný. V závěru posouzení se uvádí, že se jedná o záměr na horní hranici únosnosti. V hodnocení vlivu záměru na dílčí složky krajinného rázu je však v mnoha případech konstatován středně silný až silný zásah do krajinného rázu, a to zejména prostřednictvím vlivu záměru na kulturní dominanty území. Na základě těchto podkladů se příslušný orgán rozhodl potvrdit negativní stanovisko, aniž by se přitom od dílčích závěrů všech podkladů odchýlil. Sumarizace a shrnutí těchto dílčích závěrů je přitom dle žalovaného především otázkou nastavení priorit mezi jednotlivými komponentami krajinného rázu. Příslušný orgán se v daném případě přiklonil k názoru, že kulturně historický aspekt krajinného rázu vyjádřený kulturními dominantami má v daném krajinném prostoru rozhodující význam a tuto úvahu řádně odůvodnil.

K námitce, že napadené rozhodnutí (dle žalovaného měl na mysli žalobce zřejmě závazné stanovisko) je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, žalovaný uvádí, že z odůvodnění závazného stanoviska orgánu ochrany přírody je zjevné, že se neopírá pouze o posudek AOPK ze dne 21.12.2007. Tento posudek je jedním z podkladů ve spisu orgánu

ochrany přírody k závaznému stanovisku ze dne 31.10.2008, č.j. OŽP/53921/2008-ZS. Orgán ochrany přírody uvedl v závazném stanovisku posudek AOPK výslovně mezi podklady řízení a cituje jej vedle dalších podkladů i v odůvodnění závazného stanoviska, kde jsou uvedeny rovněž vlastní úvahy správního orgánu ochrany přírody. Žalobce se dle žalovaného mohl kdykoliv po obdržení závazného stanoviska s předmětným posudkem seznámit nahlédnutím do spisu orgánu ochrany přírody. Žalovaný pak již ve vztahu k posudku AOPK pouze konstatoval, že orgán ochrany přírody o něj své závazné stanovisko také opírá.

K námitce týkající možnosti umístování staveb a zařízení pro výrobu energie žalovaný uvedl následující. Žalovaný konstatuje, že ze zákonem vymezeného pojmu veřejná technická infrastruktura je evidentní, že větrné elektrárny nejsou veřejnou technickou infrastrukturou, ale jsou výrobními elektrické energie. Ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 20. zák. č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), definuje výrobu elektřiny jako „energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení“. Žalovaný trvá na tom, že pokud má obec schválený územní plán, je možno umístit větrnou elektrárnu pouze na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, a to především v zastavitelné ploše „výroba a skladování“ a v ploše „smíšená výrobní“, pokud jsou vymezeny územním plánem, jinak musí umístění větrné elektrárny předcházet změna územního plánu. Žalovaný zdůraznil, že ochrana nezastavěného území je jednou z priorit stavebního zákona v rámci principu trvale udržitelného rozvoje území. K argumentaci žalobce metodikou Ministerstva pro místní rozvoj v oblasti umístování staveb a zařízení pro výrobu energie z obnovitelných zdrojů žalovaný uvádí, že tato metodika není při výkonu přenesené působnosti na úseku územního plánování pro žalovaného závazná, neboť nebyla publikována ve Věstníku vlády pro orgány krajů a orgány obcí, ale pouze na internetových stránkách Ministerstva pro místní rozvoj. Žalovaný trvá na tom, že nedošlo ke změně ustanovení § 18 odst. 5 zák. č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), a považuje svůj výše uvedený výklad i nadále za správný. Dále žalovaný konstatoval, že již ve sdělení k žádosti o vyjádření k výstavbě větrných elektráren ze dne 2.4.2007 je uvedeno, že výstavba větrných elektráren na pozemku p.č. 1435/1 a 1435/4 v k.ú. Ředhošť není v souladu s územně plánovací dokumentací. Žalobcem bylo také v roce 2009 požádáno o změnu příslušného územního plánu, která v době vyhotovení vyjádření ještě nebyla vydána.

Žalovaný zdůraznil, že stavební úřad postupoval ve správním řízení zcela správně dle § 149 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dál jen „správní řád“), kde je stanoveno, že pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. V případě, že záměr žadatele není v souladu s některým z požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona (soulad s vydanou územně plánovací dokumentací), stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí také zamítne. O tento důvod se však napadené rozhodnutí neopírá, součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo pouze upozornění na tuto existující překážku.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že žalovaný beze změny vnějších skutečností na základě stejných důkazů spočívající zejména ve znaleckých posudcích Ing. P. S., CSc. a doc. Ing. Arch. I. V., CSc., podle kterých se jednalo o záměr zcela únosný, dospěl ke dvěma zcela protichůdným závěrům a jednou vydané kladné stanovisko bylo následně změněno na záporné. Žalobce trvá na tom, že nelze jedny a ty samé důkazy vykládat v závislosti na tom, jaký výsledek správního řízení správní orgány sledují.

Právě v libovůli při vykládání stanoviska, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí a hodnocení důkazů pro vydání stanoviska spatřuje žalobce překročení mezi správního uvážení ze strany správních orgánů. Žalobce trvá na tom, že pokud je jednou

souhlas s vydáním rozhodnutí o umístění stavby ve formě závazného stanoviska udělen a toto udělení se opírá o určité důkazy, nelze po třech měsících vydat stanovisko zcela opačné, a to na základě zcela totožných důkazů.

Žalobce zdůraznil, že spatřuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí zejména v tom, že zcela nedostatečně bylo odůvodněno vydání dvou opačných závazných stanovisek.

Žalobce rovněž uvedl, že trvá na tom, že soulad s platnou územně plánovací dokumentací, ve smyslu přesně vymezené lokality pro stavbu větrných elektráren, není podstatný, pokud se jedná o území územním plánem označené jako nezastavěné. Trvá na tom, že změnu metodiky nelze aplikovat na již zahájené řízení a rovněž poukazuje na skutečnost, že informace na internetu příslušného ústředního orgánu státu jsou pro účastníky s pohledu právní jistoty relevantními informacemi.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 15.12.2008 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Větrný park Mšené – lázně – II. etapa – výstavba 2 ks větrných elektráren“, s označením VE1 a VE4. V rámci řízení před prvoinstančním orgánem bylo vydáno Městským úřadem Roudnice nad Labem, odborem životního prostředí, dne 31.10.2008 záporné závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu, č.j. OŽP/53921/2008-ZS. Právě toto negativní závazné stanovisko bylo důvodem zamítnutí žalobcem podané žádosti prvoinstančním správním orgánem. Žalobce podal včasné odvolání. Žalovaný v rámci odvolacího řízení postupoval v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, kde je mimo jiné uvedeno, že pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Závazné stanovisko vydané Městským úřadem Roudnice nad Labem, odborem životního prostředí, bylo opatřením Krajského úřadu Ústeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, ze dne 14.8.2009, č.e. 145742/ZPZ/2009, změněno, a to tak, že byl udělen souhlas s vydáním rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Následně však Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, své stanovisko upravil a tímto upraveným v pořadí druhým závazným stanoviskem v předmětné věci ze dne 12.11.2009, č.e. 145742/ZPZ/2009, bylo závazné stanovisko Městského úřadu Roudnice nad Labem potvrzeno. Na základě tohoto druhého závazného stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a

zemědělství, žalovaný odvolání žalobce zamítl.

Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Obsahovými náležitostmi správního rozhodnutí jsou podle ust. § 68 správního řádu výrok, odůvodnění a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání.

Výroková část rozhodnutí obsahuje vlastní rozhodnutí ve věci, kterou je nutno ve výroku jednoznačně specifikovat, protože právě v této části rozhodnutí správní orgán ukládá povinnosti, zakládá práva, mění právní vztahy nebo stavy či je autoritativně deklaruje. V daném případě není mezi účastníky sporu o tom, že výroková část žalobou napadeného rozhodnutí je jasná, srozumitelná, přesná a určitá, tak jak vyžaduje shora citované ustanovení správního řádu. Taktéž v předmětné věci není nikterak zpochybňována řádnost poučení o možnostech přezkumu rozhodnutí správního orgánu.

Další obligatorní obsahovou částí správního rozhodnutí je odůvodnění. Pouze v případech, kdy správní orgán prvního stupně vyhoví všem účastníkům v plném rozsahu, nemusí být podle ust. § 68 odst. 4 správního řádu odůvodnění do správního rozhodnutí zařazeno. Vzhledem ke skutečnosti, že nebylo vyhověno žádosti žalobkyně, byl prvoinstanční správní orgán podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu povinen uvést v odůvodnění všechny skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, jakož i úvahy, kterými byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů. Jinými slovy to znamená, že z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, proč správní orgán považoval námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považoval skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné či jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Je třeba si uvědomit, že smyslem odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost čímž i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného správního rozhodnutí, neboť podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu má správní orgán postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.

V žalobou napadeném rozhodnutí je popsán průběh správního řízení a je tam uvedeno, že v rámci odvolacího řízení byla vydána postupně příslušným orgánem ve vztahu k závaznému stanovisku vydanému Městským úřadem Roudnice nad Labem dvě různá stanoviska. Prvním stanoviskem bylo závazné stanovisko vydané Městským úřadem Roudnice nad Labem změněno a druhým, které vydávající správní orgán označil za platné, bylo stejné závazné stanovisko Městského úřadu Roudnice nad Labem potvrzeno. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí následně stručně konstatoval, že dotčeným orgánem nebyl udělen souhlas s vydáním rozhodnutí o umístění předmětné stavby, a proto prvoinstanční orgán postupoval správně, pokud žádost zamítl. Proto žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítl. Dále žalovaný poukázal rovněž na skutečnost, že další existující překážkou pro umístění stavby je její nesoulad s platnou územně plánovací dokumentací, která je závazným podkladem pro vydání územního rozhodnutí.

V daném konkrétním případě měl žalovaný před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici dvě rovnocenná vyjádření příslušného orgánu vztahující se k závaznému stanovisku vydanému Městským úřadem Roudnice nad Labem. Později vydané stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko vydané Městským úřadem Roudnice nad Labem, se žádným způsobem nevymezilo k otázce platnosti závaznosti či existence předchozího stanoviska, kterým tentýž správní orgán změnil závazné stanovisko vydané Městským úřadem Roudnice nad Labem tak, že byl udělen souhlas s vydáním rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Žalovaný žalobou napadené rozhodnutí opřel výhradně o „druhé“ stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Městského úřadu Roudnice nad Labem. Tento postup

odůvodnil jedinou větou, ve které je uvedeno, že Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, označil své druhé stanovisko jako platné. Takové odůvodnění však soud považuje za zcela nedostatečné. Žalovaný měl k dispozici dvě zcela protichůdná stanoviska vydaná stejným orgánem. „Druhé“ stanovisko, jak již bylo výše uvedeno, se ve vztahu k „prvnímu“ stanovisku nijak nevymezilo. „První“ stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, tedy nebylo nijak zrušeno či změněno. Žalovaný se však otázkou toho, proč považuje za platné a závazné právě to stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, které bylo vydáno jako druhé v pořadí, nijak nezabýval. V tomto směru tedy považuje soud žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Pro úplnost nad rámec žalobních námitek soud poznamenává, že se žalovaný rovněž nijak nevyjádřil ke skutečnosti, proč nerozhodl ve věci již po vydání v pořadí prvního stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, když v souladu s ustanovením § 90 odst. 6 správního řádu ve lhůtě 30 popřípadě 60 dnů. „Druhé“ stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, bylo vydáno až po uplynutí téměř tří měsíců.

S ohledem na nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí se soud nemohl věcně zabývat dalšími námitkami žalobce.

Obiter dictum soud k dané věci poznamenává, že v ustanovení § 4 odst. 3 stavebního zákona je uvedeno, že dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.

Z uvedeného tedy vyplývá, že pokud by v dané věci později vydané stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, bylo vydáno, aniž by byly naplněny podmínky uvedené ve výše citovaném ustanovení § 4 odst. 3 stavebního zákona, a žalovaný by k tomuto později vydanému stanovisku přihlédl, došlo by ze strany žalovaného k nezákonnosti v důsledku porušení právě citovaného ustanovení § 4 odst. 3 stavebního zákona.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Ve věci prvoinstančního rozhodnutí nebylo soudem rozhodováno, neboť výše uvedená vada řízení se dotýká výhradně žalobou napadeného druhoinstančního rozhodnutí.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 9 200,-Kč, která se skládá z částky 2 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 300,-Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce JUDr. Ivana Rady po 2.100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách

advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31.12.2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby a podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. června 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová